

Pan Hubert Babor se narodil v roce 1943 v česko-německém pohraničí. Měl otce Čecha a matku Němku. Válku přežil jako malý chlapec a první problémy teprve začaly, když s kamarády našli schovanou zbraň ve špaččí budce.

(4:49 – 5:02) – Ty pušky se tenkrát musely odevzdávat.

Jeho přátelé poté našli v převislé skále hromadu pušek a nářadí, které tam Němci schovali pro případ nouze použití.

(5:04 – 5:08) – Kluci si to tenkrát chtěli nechat a já jim řekl: „Já o ničem nevím.“

Na tuhle hloupost později doplatili.

(5:12 – 5:14) – Byl mezi nimi nějaký práskač.

(5:17 – 5:21) – Ten je udal a kluci byli asi 2 měsíce sledovaný.

V roce 1948 začali řídit převaděči a jeho rodina měla strach, aby se u nich žádný neschoval.

(9:55 – 9:59) – Tenkrát za to převádění byly dost velký tresty.

(10:03 – 10:14) – Stačilo, když u vás přespal ten, co chtěl přejít státní hranici a dostali jste 10 nebo 15 let.

I přes tohle riziko se převaděčů v okolí vyskytovalo hodně, většina přicházela z Moravy. Poté co ale Němci postavili u hranice dráty, nikdo už neměl ani sebemenší šanci se přes ně dostat.

Jako smíšená česko-německá rodina byla rodina Huberta Babora vždy v Čechách opovrhována.

(13:49 – 13:52) – Na ty Němce se dívalo skrz prsty.

Dnes už ho lidé podle původu nesoudí a žije spokojeně v šumavské obci Hartmanice. Ta si získala jeho srdce hlavně díky krásné přírodě.